

Hồi thứ hai mươi t

Tình nồng trong địa ngục

Hồ Thiết Hoa kích động đến run người. Tay y run đến đổi không cầm vững vật đánh lửa. Bây giờ thì ai ai đều hiểu, lý do nàng sợ ánh sáng! Và Lưu Hương cũng hiểu luôn, tại sao nàng tình nguyện ở lại đây vĩnh viễn! Bởi nàng sinh ra để chịu thiệt thòi lớn. Không bao giờ hưởng dụng ánh sáng!

Không ai nói tiếng gì. Mỗi người nghe nghẹn ở yết hầu.

Đông Tam Nương run run giọng, hỏi:

- Sao không ai nói gì hết? Có lửa chưa?

Lưu Hương đáp:

- Không có lửa!

Giọng chàng ấm dịu vô cùng. Chàng phải trấn định tâm tư giữ bình tĩnh, để an ủi Đông Tam Nương! Có nhiều lúc, con người cần nói láo! Nói láo vì nhân đạo, chứ không phải nhằm cái đích tư lợi.

Nàng đã đau khổ nhiều năm tháng rồi. Còn làm cho nàng thương tâm thêm chi nữa, trong khi chàng dọn đường đưa nàng trở lại thế gian? Chàng thương hại cho nàng hơn trước!

Hồ Thiết Hoa vụt cao giọng:

- Cái vật quý này! Vô dụng như một hòn đất chó! Ai phát nó có lửa, thì ta dám đưa cái đầu cho mà chặt đứt luôn!

Trương Tam tiếp liền:

- Vậy mà họ bán với cái giá trăm ngàn lượng! Quả là lũ lừa người, bóc lột!

Câu Tử trường thở dài:

- Tại hạ bị lừa đau quá! Chẳng qua, cũng là một cuộc báo ứng! Cướp bạc dễ dàng, lấy bạc cướp mua nó, thì dù có lâm cũng cố mà chịu! Đâu phải bạc mồ hôi nước mắt mà trách ai!

Trương Tam cười hì hì:

- Công đạo! Công đạo!

Lưu Hương nhìn mỗi người cảm kích hết sức. Lòng người dù sao cũng có chút thiện lương! Thiện lương sưởi ấm thế gian, thiếu thiện lương thì trần thế là địa ngục!

Đông Tam Nương thở phào, thốt:

- Không có lửa cũng chẳng sao! Tôi biết địa phương này là chỗ cùn, không còn lối nào thoát ra, trừ vọng cửa đá! Dù có ánh sáng, các vị cũng không tìm ra cái gì cả!

Bây giờ thì nàng hết bối rối, lo âu, âm thanh trở nên dịu dàng, âm thanh nghe vui vui... Chỗ cùn, là tử cảnh, nói đến tử cảnh nàng vẫn dùng giọng dịu dàng! Quả thật, nàng không sợ chết! Nàng chỉ sợ có mỗi một điều! Lưu Hương phát hiện ra, nàng thiếu đôi mắt!

Máu trong người Lưu Hương còn sôi động, chàng quàng tay ôm nàng, dịu giọng thốt:

- Chỉ cần ở chung chỗ, chung nơi với ta, với bằng hữu của ta, dù không có ánh sáng cũng chẳng quan hệ gì!

Câu nói đó có hai nghĩa, một gần, một xa. Đông Tam Nương dĩ nhiên hiểu nghĩa gần. Nàng nép mình sát ngực chàng, đưa tay sờ mặt chàng.

Nàng thốt:

- Ta chỉ hận một điều! Không thấy mặt mũi người ra sao!

Lưu Hương cố gắng thốt một câu mà chàng thấy khó hơn bất cứ lời nào:

- Sau này, người sẽ có cơ hội trông thấy!

Đông Tam Nương kêu lên:

- Sau này?

Tại sao nàng kinh dị? Nàng liên tưởng đến đôi mắt? Hay nàng nhớ đến sự quyết định vĩnh viễn ở lại đây?

Lưu Hương tiếp luôn:

- Phải! Sau này, đương nhiên người có cơ hội đó! Chẳng lẽ người cho rằng chúng ta phải bị nhốt suốt đời? Không, chẳng có bao giờ có việc đó đâu!

Đông Tam Nương thở khê:

- Nhưng ta...

Lưu Hương cười nhẹ:

- Dù ngươi không muốn đi theo ta, ta cũng mang ngươi đi, cho ngươi thoát ly hắc ám, thấy rõ mặt mũi ta, thấy rõ thế giới bên ngoài!

Đông Tam Nương lộ vẻ khổ sở! Đôi tay nắm lại, móng tay suýt đâm lũng da thịt! Chính nàng cũng đang nỗ lực dồn ép một cơn trào lòng. Nàng nhấn mạnh:

- Ta tin ngươi... Ta nhất định cùng đi với ngươi! Nhất định phải trông thấy mặt mũi ngươi!

Nếu nàng còn một hạt lệ nào, thì lệ đã trào ra rồi! Nàng thuộc hạng người khô lệ! Những thử thách trên đời đã làm cạn nguồn lệ của nàng từ lâu! Nhìn thân sắc nàng, nghe giọng nói của nàng, ai có tâm trường thiết thạch, cũng phải dao động.

Hồ Thiết Hoa vụt cười khan. Y phải vận dụng toàn năng lực mới cười được thành tiếng. Rồi y thốt:

- Cô nương không thấy mặt mũi hần, tại hạ nghĩ là một điều hay đó! Nếu thấy rồi, tại hạ dám đoán chắc là cô nương phải thất vọng!

Đông Tam Nương kinh ngạc:

- Tại... Tại sao?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Hần xấu xí lắm, mặt rõ chần rõ chịt, đen đúa như lọ nôi, trong giới bằng hữu, có người gọi hần là Xú Bát Giải!

Đông Tam Nương lắc đầu:

- Chư vị lừa tôi! Tôi biết... con người có cái tâm hồn như vậy, thì trời già không bắt làm kẻ xấu xí đâu! Hà hướng...

Nàng càng nói, như càng nằm mộng, đúng là, nàng mơ:

- Dù cho hần có xấu xí nhất trần đời, tôi cũng nhận là hần đẹp nhất trần đời! Bởi tôi không nhìn dung mạo, mà tôi chỉ nhìn cái tâm của hần thôi!

Hồ Thiết Hoa nghe mắt ươn ướt. Rồi lệ thấm trào ra ngay! Lệ thấm, nhưng là thứ lệ cảm kích lại có thêm những lời nói chứa đựng một mối tình nồng, có lệ đó, có những ngôn từ đó trong khung cảnh này, dù cho là một khung cảnh địa ngục người ta cũng nghe lòng rào rạt niềm vui...

Môi lửa sáng, và cháy rất lâu. Mọi người chú ý đến Lưu Hương và Đông Tam Nương không ai quan tâm đến ngoại cảnh. Cho đến bây giờ, Trương Tam chợt phát hiện ra một người nữa. Người đó là Anh Vạn Lý!

Trương Tam muốn kêu lên thật to, nhưng miệng vừa há hẳn ngậm lại liền. Hắn không muốn để cho Đông Tam Nương biết là có ánh sáng. Bởi, phải có ánh sáng, hắn mới phát hiện ra Anh Vạn Lý! Suy nghĩ chớp nháng, hắn lẩm nhẩm:

- Không rõ nơi đây còn có ai khác nữa chăng? Biết đâu một vài bằng hữu của chúng ta cũng đồng chung số phận như chúng ta!

Hồ Thiết Hoa hiểu ngay ý tứ của hắn. Y tiếp nói:

- Nếu có thì càng hay chứ sao! Tụ họp càng đông, càng vui!

Trương Tam bác:

- Tiểu Hồ! Ta với người phân công tìm mỗi người một góc, xem có ai ngoài chúng ta chăng!

Hồ Thiết Hoa ưng thuận:

- Ta lãnh góc hữu!

Cả hai cố ý đi chậm chậm, cùng hướng về Anh Vạn Lý. Anh Vạn Lý nằm trong góc, cuộn mình lại, mắt nhắm. Chừng như có ngấn lệ ở khóe. Miệng của lão ta bị trám bít.

Trương Tam giả vờ kêu oái lên, rồi cao giọng thốt:

- Có một người đây! Chẳng biết là ai!

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Để ta sờ thử xem!... ý! Cái vành tai đây rồi! Mừng tượng vành tai Bạch Y Thần Nhỉ! Hay là Anh lão tiên sanh đây?

Trương Tam đã moi vật trám trong miệng Anh Vạn Lý. Lập tức, lão mửa ọc lên. Vật trong miệng của lão, là một bàn tay! Một bàn tay vấy máu. Bàn tay hữu của lão! Bàn tay bị chặt ở tận cổ tay.

*** Vietkiem.com ***

Biên Bức công tử quả thật không phải là người! Bởi, người đâu có thể tàn nhẫn đến mức độ đó? Thảm trạng của Anh Vạn Lý, thật là đáng khiếp!

Miệng của lão bị banh ra, tét mép, được giải khai huyết đạo rồi, lão không ngừng nôn ọc, nhưng có chi trong bụng lão đâu. Lão chỉ còn mửa nước, mửa hơi thôi! Hồ Thiết Hoa nghiêng răng, chỉ hận không có Biên Bức công tử ở đây cho y nhai tươi nuốt sống!

Trương Tam nhẹ tay nâng Anh Vạn Lý lên, rồi thốt:

- Anh lão tiên sanh! Anh lão tiên bối! Bọn tại hạ đây! Tất cả đều có mặt tại đây!

Anh Vạn Lý không còn mửa nữa. Máu ở khước miệng lão đã cô đọng, khô dần dần. Lão thở một lúc rồi thốt:

- Lão phu biết thế nào rồi các vị cũng đến đây!

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Tại sao?

Anh Vạn Lý đáp:

- Người ta đã sớm chuẩn bị đầu đó sẵn sàng, để đối phó với chúng ta. Nhứt cử nhứt động gì của chúng ta, họ đều biết rõ!

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Họ là ai? Biên Bức công tử?

Anh Vạn Lý gật đầu:

- Chứ còn ai? Chẳng những y biết chúng ta muốn đến, mà lại còn biết luôn lúc nào thì chúng ta đến!

Hồ Thiết Hoa hỏi tiếp:

- Do đâu Anh lão tiên bối hiểu như thế? Mà cũng do đâu đối phương hiểu hành tung của chúng ta?

Anh Vạn Lý đáp:

- Lão phu hiểu, là do sự việc xảy ra, suy theo đó, lão phu đều nhận ra họ có cách đối phó san sát, dồn lão phu vào tư thế tê liệt! Còn như tại sao họ hiểu, thì đương nhiên có người tố cáo với họ! Người đem tin đến họ, hiểu chúng ta như lòng bàn tay.

Trương Tam không dần được lòng, trừng mắt nhìn Câu Tử Trường.

Câu Tử Trường thốt nhanh:

- Tại hạ không hề nói chi với họ. Bởi họ đâu cần nghe tại hạ nói! Họ biết trước, và còn biết rõ ràng hơn tại hạ nữa kia!

Trương Tam biết, trong phút giây này, Câu Tử Trường không nói ngoa. Hấn kêu lên:

- Các hạ không nói, thì ai nói? Hành động của bọn này, còn ai biết hơn các hạ?

Câu Tử Trường đáp:

- Tại hạ không biết là ai nói! Bất quá, tại hạ cho rằng trong chúng ta, có kẻ làm nội tuyến cho họ! Tại hạ nói như vậy, hẳn các vị không tin, tại hạ không thể không nói!

Lưu Hương vụt thốt:

- Tại hạ tin!

Trương Tam hừ một tiếng:

- Người tin! Tin gã được à?

Lưu Hương gật đầu:

- Giết chết Bạch Liệp, không phải là gã! Bởi không thể nào gã biết nổi Lam Thái phu nhân là Khô Mai đại sư!

Trương Tam cau mày:

- Người cho rằng hung thủ sát hại Bạch Liệp, và kẻ đã mưu hãm hại Khô Mai đại sư là một người?

Lưu Hương gật đầu:

- Đúng vậy! Chính kẻ đó bán rẻ chúng ta cho đảo Biên Bức!

Trương Tam hỏi:

- Người biết kẻ đó là ai chưa?

Lưu Hương thở dài:

- Hiện tại ta chưa đoán được là ai. Bất quá, ta tìm được một vài dấu vết thôi!

Trương Tam giục:

- Người cứ nói thử xem!

Lưu Hương lắc đầu:

- Ta không thể hồ đồ được!

Chàng chủ trương, thà bị lừa hơn là nói oan uổng cho người!

Trương Tam biết rõ nguyên tắc của chàng, nên cười khô thốt:

- Khi mà người xác định được ai là hung thủ thì chắc bọn này không còn có dịp nghe người nói! Tất cả đều rũ tàn xương cốt trong cái ngục hắc ám mất!

Anh Vạn Lý tiếp nối:

- Số người biết rõ hành động của chúng ta không nhiều. Trừ ba người hiện có mặt tại đây, còn có Cao cô nương, Hoa cô nương và Kim cô nương, chẳng lẽ lại là một trong ba vị đó?

Hồ Thiết Hoa đáp liền:

- Tuyệt đối không phải là Cao Á Nam rồi!

Trương Tam cau mày:

- Còn Hoa cô nương? Chẳng lẽ nàng hại sư phụ?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

- Đương nhiên là không.

Trương Tam lạnh lùng:

- Thế là chỉ còn chừa lại có mỗi một Kim cô nương thôi!

Hồ Thiết Hoa giật mình:

- Cũng không phải nàng!

Trương Tam cười mỉa:

- Nếu không phải là trong bộ ba đó, thì chẳng lẽ lại là người?

Hồ Thiết Hoa đuối lý, nín lặng.

Luu Hương trầm ngâm, chợt thốt:

- Nếu Đinh Phong không biết Lam Thái phu nhân là hóa thân Khô Mai đại sư, thì số người hiểu biết sự tình này lại càng giảm thiểu hơn! Nay, Anh lão tiên sanh có phải là vừa vào đây, tiên sanh liền gặp bất trắc chăng?

Anh Vạn Lý cười khổ:

- Nào đã vào được trong đảo đầu! Lão phu vừa đến bờ bị đối phương hạ đối thủ ngay!

Luu Hương hỏi tiếp:

- Nếu lão tiên bối ngộ nạn ngay tại bờ biển, thì hẳn là có thể phân biệt được hình dáng của người đó?

Anh Vạn Lý gật đầu:

- Đúng như vậy. Lúc đó, tuy không trăng sao, không đèn lửa, nhưng dù sao thì bờ biển cũng còn sáng hơn ở đây!

Luu Hương chú ý!

Anh Vân Lý đáp:

- Người đó vận chiếc áo dài đen, mặt bao khăn đen, võ công rất cao, cao không tưởng nổi! Lão phu không kịp kháng cự, thì đủ biết cái tài của y như thế nào!

Lưu Hương cau mày:

- Mà y là ai?

Hồ Thiết Hoa hốt đáp:

- Ngoài Biên Bức công tử ra, còn ai nữa!

Y tin chắc là mình phán đoán đúng. Ngờ đâu, Anh Vân Lý lắc đầu, thốt:

- Tuyệt đối không phải là Biên Bức công tử!

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Sao dám chắc?

Anh Vạn Lý tiếp:

- Chỉ vì người đó là một nữ nhân! Tay lão phu không thấy rõ người, song lại nghe âm thanh!

Hồ Thiết Hoa kinh ngạc:

- Nữ nhân?... Chẳng lẽ lại là cái nàng đã đến trong đêm rồi, nghinh tiếp khách lên cầu đây?

Anh Vạn Lý đáp:

- Không phải đâu! Võ công của nàng đó tuy cao, song đem nàng so với nữ nhân này, thì là vực sánh với trời!

Hồ Thiết Hoa khích động:

- Nữ nhân có võ công cao tuyệt, kể ra trong vũ lâm đâu có mấy người?

Anh Vạn Lý trầm ngâm một lúc, chợt thốt:

- Nữ nhân đó, chính là người vừa nói năng bên ngoài cửa ngục!

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Thế ra, người vừa rồi là một nữ nhân à? Nữ nhân gì mà có cái giọng nói khó nghe thế?

Anh Vạn Lý tiếp:

- Thực ra, nàng không phát ngôn với giọng thông thường.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Vậy cái giọng thông thường của nàng như thế nào? Lão tiên bối có nghe ra chăng?

Anh Vạn Lý chợt biến đổi thần tình rất kỳ dị. Trên gương mặt lão, chùng như mỗi thớ thịt in một niềm sợ hãi, thớ thịt run run, niềm sợ hãi kích động.

Lâu lắm, lão mới thở dài, thốt:

- Lão phu già rồi, tai mất linh, không còn nghe ra được nữa!

Giọng nói của lão cũng run theo.

Hồ Thiết Hoa gần giọng:

- Lão tiên bối nhận không ra, hay không chịu nói?

Anh Vạn Lý vẫn run run giọng:

- Lão phu... lão phu...

Lưu Hương bỗng thốt:

- Sự tình quan hệ trọng đại, nếu lão tiên bối nhận ra, thiết tưởng không nên dấu diếm!

Hồ Thiết Hoa tiếp luôn:

- Vô luận làm sao, nàng cũng chẳng phải là Cao Á Nam, Hoa Chân Chân, Kim Linh Chi. Cả ba hiệp lại, chưa chắc gì có một lực lượng tổng hợp đáng sợ!

Lưu Hương thở dài:

- Đúng vậy! Bây giờ thì tại hạ biết, nàng ấy theo sát chúng ta ngay từ lúc đầu, chính tại hạ cũng không phát hiện một tiếng động nào. Phàm người luyện được thuật khinh công đến đó, cao tuyệt như vậy, ít nhất người đó cũng phải mất ba mươi năm công phu! Như vậy không thể là nàng thuộc hạng thanh thiếu được!

Trương Tam cau mày:

- Nói như ngươi, thì nàng ấy phải có từ năm sáu mươi tuổi trở lên? Nàng là một lão bà?

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Trên giang hồ, những bà lão có võ công cao như thế chẳng mấy người. Nhưng, vô luận là bà nào cũng không làm sao báo cho Biên Bức công tử, mà cũng không biết được hành tung của chúng ta luôn!...

Môi lửa trong tay y chột tắt. Chính Anh Vạn Lý thổi tắt. Đồng thời, Lưu Hương như mũi tên lao mình đến cửa. Chỉ có hai người đó nghe tiếng cửa mở.

Cửa quả nhiên mở ra. Cái cơ hội đó, không khi nào Lưu Hương bỏ qua! Chàng vừa vọt mình ra, bên ngoài có người vọt mình vào, ập lên mình chàng. Một tiếng binh vang lên, cửa đã đóng lại. Nhanh như chớp, Lưu Hương chụp tay người đó. Bàn tay chàng chạm phải làn da mịn, mát, mũi chàng ngửi một mùi thơm. Thì ra người đó là một nữ nhân! Lưu Hương kêu lên thất thanh:

- Kim cô nương phải không?

Nàng ấy còn run, răng kêu cách cách. Hiển nhiên, nàng vừa vượt qua một nguy hiểm đáng sợ nhất đời! Nàng bây giờ trấn định tâm thần, vừa cười hì hì, vừa hỏi:

- Hương Soái nắm tay tôi làm gì? Không sợ Tiểu Hồ ghen cho à?

Lưu Hương cùng Hồ Thiết Hoa đồng la lên:

- Cao Á Nam!

Môi lửa cháy lên. Mặt Cao Á Nam trắng nhợt, tóc rối loạn, áo vấy máu, một mép môi có dấu rách. Ai cũng hiểu là nàng chịu đựng không ít khổ đau!

Hồ Thiết Hoa nhảy vọt tới, gấp giọng hỏi:

- Làm sao ngươi lại đến đây?

Cao Á Nam mỉm cười:

- Biết ngươi và các người kia ở lại đây, tại sao ta không đến?

Tuy nàng cười, nụ cười của nàng chua quá, giọng cười bi thảm quá! Đôi mắt của nàng đỏ lên, theo câu nói!

Hồ Thiết Hoa nắm tay nàng, hỏi tiếp:

- Tại sao chúng đối xử với ngươi như thế đó? Có phải là cái tên khốn khiếp ấy khinh miệt ngươi chăng?

Tên khốn khiếp ấy, đương nhiên là Biên Bức công tử, chủ nhân hòn đảo ma quái này!

Cao Á Nam nhắm mắt! Vành mi khép lại, lệ tuông ra liền.

Hồ Thiết Hoa căm hận:

- Ngươi chẳng phải là khách do chúng mời đến sao? Chúng đối với khách như thế à?

Cao Á Nam đáp:

- Hiện tại, chúng đã biết ta là ai!... Có lẽ chúng đã biết trước ta là ai!

Hồ Thiết Hoa nghiêng răng:

- Anh tiên sanh nói đúng! Trong chúng ta, có gian tế rõ ràng!

Lưu Hương hỏi:

- Còn... Hoa cô nương?

Cao Á Nam vụt cười lạnh:

- Hương Soái không cần lo lắng cho nàng! Chẳng bao giờ nàng đến chốn này đâu!

Lưu Hương lại hỏi:

- Tại sao?

Cao Á Nam mở mắt ra, lửa giận trong đôi mắt bốc bùng, làm khô ngay lệ thảm. Nàng gần từng tiếng:

- Bây giờ, tôi mới biết, người bán rẻ chúng ta, chính là nàng! Đánh cắp bí huyết Thanh Phong Thập Tam Thức, tiết lộ ra bên ngoài, chính là nàng. Thiết tướng sư phó đã sớm hoài nghi, nên bắt nàng cùng đi, không ngờ... không ngờ...

Thốt đến đó, nàng lại òa lên khóc.

Trương Tam dậm chân, tán đồng:

- Đúng vậy! Đương nhiên, nàng biết Lam Thái phu nhân là Khô Mai đại sư! Đương nhiên, nàng biết hành động của chúng ta! Đương nhiên, nàng am tường Trích Tâm Thủ! Không ngờ bao nhiêu người chúng ta đều bị tiểu liễu đầu bán sạch!

Hồ Thiết Hoa căm hận:

- Có lẽ Bạch Liệp trong lúc vô tình, phát hiện ra bí mật của nàng, cho nên nàng giết gã! Lúc đó, ta cũng có hoài nghi nàng.

Trương Tam cười lạnh:

- Lúc đó, mừng tượng ta không nghe người ta tỏ ra hoài nghi nàng, ta chỉ nghe người nói là nàng ôn nhu, thiện lương, hề thấy máu là xử liền. Tuyệt không thể làm được việc như vậy!

Hồ Thiết Hoa trừng mắt nhìn hắn, đoạn thở ra, thốt:

- Thực sự, thì tiểu liễu đầu đó làm màu mè rất khéo, nếu nàng theo nghề hát, thì hẳn phải nổi danh lớn.

Cao Á Nam tiếp:

- Trước khi chết, gia sư có mấy lời lưu lại, bảo phải đề phòng nàng. Nhưng, lúc đó tôi không tin, và vì lúc không tin nên tôi không nói cho các vị biết!

Trương Tam thốt:

- Chắc là nàng biết lệnh sư hoài nghi, cho nên hạ độc thủ trước!

Cao Á Nam tiếp:

- Gia sư luôn luôn đối xử với nàng rất tốt, tôi nghĩ nàng không thể câu kết với Biên Bức đảo để chống lại lão nhân gia.

Hồ Thiết Hoa chen vào:

- Điều duy nhất là không hiểu nổi, là võ công của nàng cao tuyệt, đến độ thừa hạ sát Bạch Liệp.

Cao Á Nam nghiêng răng:

- Bạch Liệp đâu đáng nói! Các vị cũng chưa chắc là đối thủ của nàng! Thì đương nhiên tùy tiện của nàng giết người không khó khăn chi cả!

Trương Tam kêu lên:

- Liễu đầu đó có vẻ bạt nhược đến độ ai thổi một cái là phải ngã ngay, làm gì có bản lĩnh đáng khiếp chứ?

Cao Á Nam thốt:

- Các vị quên một điều!

Trương Tam hỏi:

- Điều gì?

Cao Á Nam đáp:

- Cái họ của nàng! Họ Hoa!

Hồ Thiết Hoa trở mắt:

- Họ Hoa rồi sao? Chẳng lẽ...

Bồng, y kêu lên:

- Hay là nàng là con cháu của Lạc Thủ Tiên Tư Phi Phụng?

Cao Á Nam gật đầu:

- Đúng vậy! Sau khi Hoa tổ sư chúng quả bông lai, thì anh em của nàng cũng học xong trọn vẹn các môn công của lạ, được truyền thọ tinh hoa võ thuật của Hoa tổ sư, chính nàng phá hoại sự kết tinh của bao nhiêu tâm thuật của lão nhân!

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Trích Tâm Thủ là một trong các môn đồng độc!

Cao Á Nam gật đầu:

- Nhưng Trích Tâm Thủ chưa phải là một độc hại nhất. Lão nhân gia cho rằng các môn công đó và từng dặn dò anh em nàng, chỉ bảo tồn nó làm cái vốn, chứ không nên luyện đến.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Những công phu như vậy, thất truyền từ lâu, ta đây không hề nghe ai nhắc đến nữa!

Cao Á Nam tiếp:

- Chẳng hiểu làm cách nào, Hoa Chân Chân lại lên học được các môn công đó. Sau khi luyện thành rồi, nàng mới tìm đến gia sư, xin nhập môn.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Thế trước kia nàng không là đệ tử Hoa Sơn phái?

Cao Á Nam lắc đầu:

- Nàng mới nhập môn vài năm gần đây thôi! Sư phó biết nàng là con cháu Hoa tổ sư, nên đối xử với nàng đặc biệt hơn các đệ tử khác. Và lão nhân gia truyền Thanh Phong Thập Tam Thức cho nàng. Có thể vì muốn học Thanh Phong Thập Tam Thức, nàng mới gia nhập phái Hoa Sơn.

Cao Á Nam gật đầu:

- Có lẽ vậy! Bởi, các môn công trước của nàng tuy lợi hại, nhưng Thanh Phong Thập Tam Thức lại là khắc tinh.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Có lẽ trước khi vào phái Hoa Sơn nàng đã cấu kết với Biên Bức đảo rồi.

Cao Á Nam cất giọng trầm buồn:

- Gia sư chọn môn đồ rất kỹ. Chỉ vì nàng là hậu duệ của Hoa tổ sư, nên lão nhân gia không tra cứu lai lịch, thành ra có ngày nay.

Trương Tam thốt:

- Như vậy, Anh lão tiên bối gặp trong đêm chính là nàng!

Anh Vạn Lý trì nghi, tợ hồ muốn nói gì, nhưng cứ trì nghi không dám nói ra, mà cũng chẳng dám nhìn Lưu Hương, như lão có làm một việc trái với lương tâm, nên không nhìn chàng. Lưu Hương vẫn nín lặng từ đầu, không nói gì hết.

Bồng, Câu Tử Trường vụt thở dài, thốt:

- Hiện tại, cái gì chúng ta cũng chẳng hiểu rõ. Chỉ rất tiếc là quá muộn!

Hồ Thiết Hoa cất tiếng:

- Có một điều tại hạ chưa hiểu!

Câu Tử Trường hỏi:

- Điều chi?

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Chiếc rương của các hạ! Rương chứa đựng gì? Chắc không phải hỏa dược?

Câu Tử Trường đáp:

- Hỏa dược do Đinh Phong đặt vào sau này. Nó là chiếc rương không!

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Rương không, sao nặng thế!

Câu Tử Trường Trầm giọng:

- Ai nói là nó nặng?

Hồ Thiết Hoa sờ chót mũi, cười khổ:

- Xem ra, chính mắt trông thấy, mà lắm lúc vẫn lầm lẫn như thường!

Lưu Hương điềm nhiên:

- Cho nên, đừng quá tin nơi mắt. Mắt còn không đủ hướng hồ tai!

Anh Vạn Lý bỗng chồm tới, chụp Câu Tử Trường gắt giọng:

- Rương không, vậy tang vật ở đâu?

Câu Tử Trường nhìn lão, thở dài, từ từ thốt:

- Hiện tại, tại hạ chưa muốn chết!

Anh Vạn Lý hừ một tiếng:

- Không ai muốn chết!

Câu Tử Trường tiếp:

- Nếu tại hạ tiết lộ tang vật ở đâu, thì, thì tại hạ chẳng sống được hơn một phút.

Anh Vạn Lý muốn hỏi nữa.

Nhưng vừa lúc đó có giọng nói lạnh lùng vang đến:

- Các người thông minh lắm! Rất tiếc là vô luận làm sao, các người cũng chết gấp.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***

Trong ngục có bảy người: Lưu Hương, Hồ Thiết Hoa, Trương Tam, Anh Vạn Lý, Câu Tử Trường, Cao Á Nam và Đông Tam Nương. Bảy người, dĩ nhiên không ai phát lên câu đó, nhưng âm thanh lại phát xuất ngay trong ngục. Thế thì có người thứ tám sao! Lưu Hương nhanh như chớp tung mình lên đỉnh nhà ngục. Nơi đó, có một miệng loa, gắn kín đáo vào nóc đá, vì trong hắc ám, bọn Lưu Hương không trông thấy. Đuôi loa ở phía ngoài, đối phương muốn nghe cuộc đối thoại bên trong, thì áp tay vào đuôi loa, còn như muốn nói, thì ngậm đuôi loa mà nói.

Lưu Hương đặt sát miệng vào loa, hỏi:

- Người bên ngoài có phải là Biên Bức công tử chăng?

Đối phương đáp không phải đáp:

- Từng nghe Hương Soái là tay kinh công số một trên đời này. Không ngờ nội lực cũng thâm hậu đáng sợ! Nếu cùng tại hạ kết bằng hữu, thì cả hai chúng ta sẽ là bá chủ thế gian! Chỉ rất tiếc...

Câu nói bỏ lửng, thay vào đoạn cuối, là một tiếng thở dài. Lâu lắm, âm thanh đó lại vang lên:

- Các người chưa chết vội, dù ta muốn giết gấp các người! Đợi các người cái gì cũng không thấy, hiện tại ta cho các người cái gì cũng không nghe được! Phàm có đui và điếc đủ rồi, ta sẽ dẫn độ các người về nơi dật lạc vĩnh cửu.

Liên theo đó, một thanh âm quái vị vang lên liên tục, vọng tới xối vào tai bọn người trong ngục, như ngàn mũi kim châm chúng. Ai ai cũng khó chịu vô cùng.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***